ဝန်ဇင်း
Read on the move
မိုးစကဘ်ဝိုင်
မြန်မာလို လာဘ်ကောင်

မြန်မာလို လာဘ်ကောင်
အခန်း(၁)

ညသည် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသည်။ ထိုကြားထဲ တိမ်ဖုံးနေလို့လားမသိ။ တစ်ခါတလေ ဖင်ထောင်နေတတ်သည့် ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင်ကို ပင်မတွေ့ ရချေ။

အချိန်အားဖြင့် ပြောရလျှင် ညသုံးနာရီပင်ကျော်နေပြီ။ (တကယ် တော့ မနက်သုံးနာရီဟုပြောလျှင်လည်း ရသည်။ စာရေး သူ ဝင်လျှာရှည်ခြင်း ဖြစ်၏) ထားတော့ ...။

ထိုသို့ သော ညသုံးနာရီကျော်လောက်တွင် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးကိုစိုးခိုင်သည် အဖော်နှစ် ယောက်နှင့်အတူ ရပ်ကွက်ထဲရှိ နာရေး ဖြစ်သောအိမ်တစ်အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

နာရေး အိမ်တွင် ဖဲသွားရိုက်ခြင်းတော့ မဟုတ်ချေ။ ဖဲဝိုင်းတွေ တွင်ပြဿနာ ဖြစ်တတ်လွန်းသဖြင့် ငါ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးနော် ဆိုပြီး မျက်နှာသွားပြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လေးငါးခြောက်ရာလောက်တော့ အပျော်သဘော နှင့်ဘေးထိုးဝင်ထိုးခဲ့သည်ပေါ့။ သူလည်းလေ လောကီသားပေကိုး။

ခုလည်း အမှောင်ထဲ သုံးယောက်သား လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင်း ကလမ်းချိုးလေးတစ်ခုအရောက်တွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ရွေ့လျား နေသည်ကိုရုတ်တရက် တွေ့ လိုက်ရ၏ ။

ဖျတ်ခနဲ ကြက်သီးထသွားသော်လည်း ကိုစိုးခိုင်က ငါ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးပဲဆိုသည့်အတွေးနှင့် အားတင်းကာ ကြည့်လိုက်သည်။

သေသေချာချာကြည့်မှ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်က ပို၍ ပီပြင်လာ သည်။ တခြားတော့မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်က ဆိုက်ကားတစ်စီးကို တအိ အိတွန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာလဲ ...ဒါ ဘာအထာလဲ။ ငါ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးပဲ ဆိုသည့်စိတ်နှင့် ကိုစိုးခိုင် လှမ်းအော်လိုက်၏ ။

''ဟေ့ ...ဟိုရှေ့က ဆိုက်ကားတွန်းလာတဲ့လူ ရပ်စမ်း၊ ငါ စိုးခိုင် ကွ''

နာမည် ကို ပြော ဖြစ်အောင် ထည့်ပြောလိုက်သေးသည်။ ကိုယ်က ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးပေကိုး။

နာမည် ကြားရုံမျှဖြင့် ထိုဆိုက်ကားတွန်းလာသော သူသည် တံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ကိုစိုးခိုင်က ညအမှောင်ထဲ ဘယ်သူမှမမြင်ရသည့်တိုင် ပြုံး လိုက်သေး၏ ။ ပြီး ...ပါလာသော အဖော်နှစ် ယောက်ကို ရှေ့မှသွားခိုင်းပြီး နောက်က အသာလိုက်သွားလိုက်သည်။ ဒါမှ တစ်ခုခု ဖြစ်လျှင် ကိုယ့်ကို အရင်မထိမှာ ကိုး။

ထိုအချိန်ထိ ဆိုက်ကားတွန်းလာသော သူမှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မကွဲပြားသေး။

အနားရောက်တော့ သေချာအောင် အမှောင်ထဲ စေ့ငုကြည့်ရင်း...

''ဟေ့ကောင် ...မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘာလုပ် ...လုပ် ...ဟာ ...အိုးဝေ ...မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ''

''ကိုစိုးခိုင်က ရပ်စမ်းဆိုလို့ ရပ်နေတာလေ''

ဘာပြန်ပြောရမည် မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရ၏ ။ ခု သူ့နားတွင် ဆိုက်ကား တစ်စီးနှင့်အတူ ရှိနေသော အိုးဝေဆိုသည့်ကောင်ကို မသိသည်မဟုတ်၊ သိသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး လူချစ်လူခင်များ သူလည်း ဖြစ်၏ ။ ခု ...အိုးဝေဆိုသော ကောင်က ညကြီးအချိန်မတော် ဆိုက်ကား တစ်စီးတွန်းကာ ဘာလုပ်နေသနည်း။

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးစိတ်ဖြင့် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပါးစပ်ဖြင့် ဒွဲမေးလိုက်၏ ။

''အိုးဝေ ...ဒီအချိန်ကြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ ဘာလုပ်နေတာ လဲကွာ''

အိုးဝေက မဖြေခင် ဆိုက်ကားကို စတိုင်လ်ကျကျမှီကာ ရပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

''ကိုစိုးခိုင် ...လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုအုံ့ မောင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား''

''သိတယ်လေ ...ထိုင်နေကျဆိုင်ပဲဟာကို''

''ဟုတ်ပြီ၊ ခု ...အဲဆိုင်က ကိုအုံ့မောင်ရဲ့မိန်းမက ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ဗျ၊ ခု ...ဗိုက်နာလာလို့တဲ့''

''အဲဒါ ...မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ''

''ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲ ...ကိုအုံ့မောင်က ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ဒီဆိုက်ကားသွားယူလာတာ''

''ဘာအတွက်လဲကွ၊ ဆိုက်ကားက''

''ဒီလိုဗျာ ...သူ့မိန်းမက ဗေဒင်ယတြာတွေ သိပ်ယုံတယ်လေ၊ အဲဒါ ...ကလေးမီးဖွားဖို့သွားတဲ့အခါ ဆိုက်ကားနဲ့ပဲသွားရမယ်လို့ ဗေဒင်က ဟောထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ...ကိုအုံ့မောင်က ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းလို့ ဆိုက်ကားရှာလာပေးတာ''

ကိုစိုးခိုင် ခေါင်းကုတ်မိတော့၏ ။ ဘေးမှပါလာသည့် အဖော်နှစ်ယောက်ကလည်း ဘာပြဿနာမှမရှိသဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြသည်။

ကိုစိုးခိုင် ဆက်မေးရပြန်သည်။

''ထားပါတော့၊ မင်းကကော ဒီအချိန်ကြီး ဒီဆိုက်ကားကို ဘယ်က ရလာတာလဲ''

အိုးဝေက ခပ်ဟဟရယ်သည်။ ပြီးမှ ...

''လွယ်လွယ်လေးပါဗျာ၊ ကိုစူပါဆီက မ,လာတာ''

''နှိုးပြီး ငှားလာတာလား''

အိုးဝေစိတ်ထဲ ဒီအုပ်ချုပ်ရေး မှူး တော် တော် လျှာရှည်တာပဲဟု ထင်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ...

''လာဗျာ ...သွားရင်းပြောပြမယ်''

ပြောပြီး ဆိုက်ကားကို ပြန်တွန်းလိုက်၏ ။ ကိုစိုးခိုင်ကလည်း ကပ် ကာ လိုက်ပါလာသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်းပင် ပါးစပ်က အငြိမ်နေသည် မဟုတ်။

''အိုးဝေ ...ငါမေးတာကို ဖြေဦးလေ၊ စူပါဆိုက်ကားကို နှိုးပြီး ငှားလာတာလားလို့''

''ဘယ်ကလာ နှိုးလို့ရမှာ လဲ၊ တစ်ညနေလုံး သောက်ထားလို့ ကိုစူပါက ဖင်ထောင်ပြီးအိပ်နေပြီ၊ တခူးခူးနဲ့တောင် ဟောက်နေသေးတယ်၊ ပထမတော့ ကျွန်တော် လည်း နှိုးမလို့ပါပဲ၊ ကြာနေမှာ စိုးတာနဲ့ အဲ ... သူ့ဘေးကတိုင်မှာ လည်း သော့ အသင့် ချိတ်ထားတာ တွေ့ တာနဲ့ ဒီအတိုင်းဖွင့် ပြီး တွန်းလာတာ၊ ဟိုမှာ က အရေး ကြီးတယ်လေ''

''မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီကွာ၊ ဟိုကောင် စူပါက မနက် ဈေးကြိုတွေ ရှိလို့ ဆိုက်ကားဂိတ်တဲမှာ ညအိပ်တာကွ၊ မနက်မိုးလင်းရင်တော့ ဒီကောင် ဆိုက်ကားပျောက်လို့ ခေါင်းမီးတောက်နေဦးမယ်''

''စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားပြောပြလိုက်ပ့ါမယ်''

ကိုစိုးခိုင် ခေါင်းတဗျင်းဗျင်းကုတ်မိတော့၏ ။ သူ့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့မိန်းမကလည်း ဗေဒင်အလို အရ ဆိုက်ကားစီးကာ မီးသွားဖွားချင်သည်။ အိုးဝေဆိုသော ကောင်ကလည်း

ထိုဆိုက်ကားကို ပိုင်ရှင်မသိအောင် ယူချလာသည်။ ဘာတွေ ဆက် ဖြစ်ဦးမည် မသိ။ ခုလည်း ...ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး သူ့မှာ ဘုမသိ ဘမသိ ပါလာရ ပြန်သည်။ ခက်သည်၊ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး လုပ်ရတာ ခက်သည်။ အုံး စားသည်၊ ခေါင်းရှုပ်သည်။ ဘာတွေ မှန်းလဲမသိ။ ဒီကြားထဲ ဖုန်းဆင်းကဒ်မဲ ဖောက်သည့်ကိစ္စတွေ ကလည်း တမျောင့်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ကိုအုံ့မောင်က အသင့်စောင့် နေပါသည်။ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့်လျှောက်လာပြီး ...

''ဟာ ...ဆိုက်ကားရလာတာပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ အိုးဝေရာ ... မင်းက လပ်ကီးကောင်းတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ရလာမယ်ဆိုတာ ငါယုံပါတယ်''

ပြောပြီးမှ ကိုစိုးခိုင်ကိုမြင်သွားကာ ...

''ဟင် ...ကိုစိုးခိုင်လည်း ပါလာတာကိုး''

ကိုစိုးခိုင်က ...

''ဟုတ်တယ်ဗျ၊ လမ်းမှာ အိုးဝေနဲ့တွေ့ တာနဲ့ မေးစမ်းရင်း လိုက် လာတာ၊ ကျွန်တော် က အုပ်ချုပ်ရေး မှူးလေ၊ ခုလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်တာဆိုတော့ ကူညီစရာရှိရင်လည်း ကူညီလို့ရအောင်ပေါ့''

ကိုအုံ့မောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

''ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ အိုးဝေ ...ခဏနော်၊ ငါ့မိန်းမကို သွားခေါ် လိုက်ဦးမယ်''

ပြောပြီး ကိုအုံ့မောင်က ဟ,ထားသည့်တံခါးထဲမှ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွား သည်။ ခဏကြာတော့ တကျွတ်ကျွတ်ညည်းရင်း ပူနေသော ဗိုက်ကိုကိုင်ကာ လျှောက်လာသည့် သူ့မိန်းမနှင့်အတူ ကိုအုံ့မောင် ပြန်ထွက်လာသည်။ လက် တစ်ဖက်က သူ့မိန်းမကို တွဲ ထိန်းထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားသည့် ခြင်းတစ်ခြင်းကို ကိုင်လာသေးသည်။ ကလေး မီးဖွားလျှင်

လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်သည်ထင့်။

ဆိုက်ကားအနီးရောက်တော့ ကိုအံ့မောင်က သူ့မိန်းမကို ဆိုက်ကားရှေ့ခန်းပေါ် တွဲ ကာတင်လိုက်ရင်း သူကလည်း ဆိုက်ကား၏ နောက် ခန်းမှ တက်လိုက်၏။ ပြီး ...အိုးဝေကိုကြည့်ကာ ...

''အိုးဝေ ...ရပြီလေကွာ၊ နင်းတော့လေ၊ ဆေးရုံကနီးပါတယ်''

အိုးဝေ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရင်းက ...

''အာ ...ကျွန်တော် ဆိုက်ကားမနင်းတတ်ဘူးလေ၊ ကိုအံ့မောင် အကူအညီတောင်းလို့သာ ရအောင်ရှာလာတာ၊ ဒါတောင် ...မနင်းတတ် လို့ တွန်းလာတာ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ၊ တော် ကြာ မနင်းတတ်နင်းတတ်နဲ့ နင်းလို့ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားမိန်းမမှာ လည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့''

စကားအဆုံးမှာ ကိုအံ့မောင်ကလည်း ...

''ဒုက္ခပဲကွာ၊ ငါလည်း လက်ဖက်ရည်ပဲရောင်းတတ်တာ၊ ဆိုက်ကား တော့ မနင်းတတ်ဘူး''

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဆိုက်ကားခေါင်းခန်းတွင် ထိုင်နေသော ကိုယ်ဝန် သည်က အော်တော့သည်။

''ကိုအံ့မောင် ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာ လဲ၊ ဗိုက်က ပိုနာလာပြီနော်၊ ကျွတ် ကျွတ် ...လုပ်ပါဦး တစ်ခုခု၊ နင်းတတ်တဲ့လူကို ရှာလေ''

''ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာ လဲကွာ''

အိုးဝေက ...

''ကိုအံ့မောင် ...ဒီဆိုက်ကားပိုင်ရှင် ကိုစူပါကို သွားနှိုးလိုက်ရ မလား''

''ဟာ မင်းကလည်း ...ဆိုက်ကားဂိတ်တဲက ဒီကနေဆို အတော်

လှမ်းတာနော်၊ ပြီးတော့လည်း စူပါက မူးနေဦးမှာ ၊ မ ဖြစ်ပါဘူး''

ထိုစကားကိုတော့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ကိုစိုးခိုင်က ဝင်ပြော ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိုးဝေက ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

''အဲဆို ...ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲဗျာ၊ ဟိုမှာ မွေးတော့လူက မွေး တော့မယ်''

''ငါသိပါတယ်၊ ခုလည်း ငါပဲ နင်းပို့လိုက်မယ်၊ ငါ ဆိုက်ကား ကောင်းကောင်းနင်းတတ်ပါတယ်ကွ''

''ဗျာ''

ကြားလိုက်ရသည်မှာ အံ့သြဘနန်းအတိ။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ် ထားစွာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး၏ ပါးစပ်မှ ရဲရဲတောက် ထွက်လာသော သံမဏိစိတ်ဓာတ်စကား။

လေးစားလိုက်ပါဘိ။

အိုးဝေ စဉ်းစားနေချိန်မှာ ပဲ ကိုစိုးခိုင်က ဆိုက်ကားနင်းရန် ခွကျော် ကာ တက်လိုက်လေပြီ။

''အိုးဝေ ...သွားပြီဟေ့''

ပြောရင်း ကိုစိုးခိုင် နင်းထွက်လိုက်ချိန်မှာ ပဲ ကိုအံ့မောင်က အိုးဝေထံ သော့ တစ်ချောင်း လှမ်းပစ်ပေးရင်း ...

''ကျေးဇူးပဲ အိုးဝေရာ၊ ကူညီလက်စနဲ့ ဆိုင်လေးဖွင့်ထားပေး စမ်းပါ၊ ဖောက်သည်ပျက်မှာ စိုးလို့ကွ''

''အင်''

ဆိုင်သော့ လေး လက်ထဲကိုင်ရင်း ကိုစိုးခိုင် နင်းထွက်သွားသည့်

ဆိုက်ကားကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသေးသည်။

အရှေ့မှာ ရောင်နီပင် ခပ်ပျပျ ပို့လာချေပြီ။

အိုးဝေတစ်ယောက် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ကိုစိုးခိုင်၏ အတုလံ အတုမရှိ လေးစားဖွယ်ကောင်းလှသည့်စိတ်ဓာတ်ကို ဂုဏ်ပြုသော အားဖြင့် နှစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဦးညွှတ်လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် ...အလုပ်တစ်ခုထပ်လုပ်ရန် အိုးဝေက သူ့ခြေလှမ်းကို စလှမ်းလိုက်ပါ၏ ။

*

အခန်း(၂)

ရပ်ကွက်လေးက နေချင်စရာကောင်းပြီး စရိုက်လည်း မဆန်သဖြင့် ဒီရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာခဲ့တာ မှန်ပြီဟု ညိုမြ တွေး ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ဒီရပ်ကွက်ကို ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ကလျာနွေ ၏ စကားဖြင့် ပြောင်းလာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏ ။ အိမ်ဈေး၊ ခြံဈေးတွေ ဒီလောက် မြောက်နေသော ခေတ်တွင် ညိုမြတို့ဝယ်လိုက်သော တစ်ထပ်တိုက်ပုလေး ကလည်း ဈေးသင့်ပါ၏ ။

ခုတော့ ...ပြောင်းလာခဲ့တာလည်း နှစ် ပတ်လောက်ရှိပြီ။ အိမ်မှာ လည်း စတိုးဆိုင်လေး ဖွင့်ထားလိုက်ပြီ။ ထိုဆိုင်ကိုတော့ မေမေနှင့် ညိုမြ တစ်လှည့်စီထိုင်သည်ပေ့ါ။ မေမေက ဒေ့ါအပြင် အရင်နေခဲ့သော ရပ်ကွက် မှာ လုပ်ခဲ့သည့် ငွေတိုးချေးသည့်အလုပ်ကိုလည်း ဆက်လုပ်နေသေးသည်။ ဘယ်လိုတားတား မရချေ။

တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးကလည်း ငါးတန်းသာရှိသေးသဖြင့် သူ့ဟာသူ ဆော့နေတာပဲများ သည်။ ဘာခိုင်းခိုင်းမရ။ ဖေဖေကတော့ အစိုးရ ဌာနတစ်ခုမှ အငြိမ်းစားယူပြီးကတည်းက ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ ပင်စင်ရသည့် လစာဖြင့် ကွမ်းယာတွေ ချည်း ထိုင်စားနေသည်။

တစ်ခါတလေ သတင်းဂျာနယ်တွေ လည်း ဖတ်သည်ပေ့ါ။ ဂျာနယ် ဖတ်တာက အရေး မကြီး သတင်းစာလာပို့သော သူထံတွင် ဝယ်လိုက်လျှင် ပြီးပြီ။ ကွမ်းယာကျတော့ ပြဿနာရှိလာ၏ ။ သူစားသည့်ကွမ်းယာကို သူကိုယ် တိုင်လည်း သွားမဝယ်ချေ။ အငယ်ကောင် ဖိုးကျော်ကလည်း ခိုင်း၍ မရ။ ဒီတော့ ကွမ်းယာဝယ်ပေးရမည့်တာဝန်က ညိုမြထံ ပုံကျလာသည်။ မစားနဲ့ဟု ပြောလည်းမရချေ။ ကိုယ်က သမီး ဖြစ်နေသဖြင့် ပြောဆိုဆုံးမလို့လည်းမရ။

''ငါ့မှာ လုပ်စရာ ဒါပဲရှိတော့တယ်၊ တစ်သက်လုံး ရှာကျွေးလာတဲ့

အဖေကို ဒါလေးတောင် မလုပ်ပေးချင်ဘူးလား''

ဟု ဆိုသဖြင့် ညိုမြလည်း ဘာမှမပြောချင်တော့ချေ။ ငြိုငြင်သည် ဖြစ်ဦးမည် ။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းယာဝယ်သည့်တာဝန်ကို ညိုမြပဲ ယူလိုက်တော့ သည်။

ခုလည်း မနက်ပိုင်း ရပ်ကွက်ထဲရှိ ဈေးထဲသို့ ဈေးဝယ်ဖို့ ထွက်လာ ရင်း ဖေဖေ့အတွက် ကွမ်းယာ အရင်ဝယ်လိုက်မည် ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏ ။ ပြီးမှ ဈေးသွားမည် ။ ဈေးမှာ က သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ကလျာနွေနှင့် ချိန်းထားပြီး သား ဖြစ်၏ ။ ဈေးကအပြန် လက်ဖက်ရည်လေး, ဘာလေး ဝင်သောက်ရင်း လေပန်းကြမည် ပေ့ါ။

ထိုသို့ သော စိတ်ကူးနှင့် ဝယ်နေကျ ကွမ်းယာဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည် လိုက်သည်။ သို့ သော် လည်း ကံမကောင်း။ ဆိုင်က ပိတ်ထားပြန်၏ ။ ထို့ ကြောင့် လမ်းမှာ တွေ့ သည့်ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကပဲ ဝယ်လိုက်မည် ဟု တွေး ကာ ဈေးဘက်သို့ ပဲ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဈေးနားမရောက်ခင် ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင် တွေ့ လိုက်ရသည်။ ညိုမြ ထိုဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏ ။ ကွမ်းယာရောင်းသည့်လူက သူမနှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲ ရှိမည် ထင်သည်။ အင်းလေ ...ခုခေတ်က ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေ တောင် ကွမ်းယာရောင်းကြသေးတာပဲ။

ညိုမြက ဆိုင်ရှေ့မှရပ်လိုက်ရင်း ...

''ကွမ်းယာ သုံးရာဖိုးလောက်၊ နိုင်တီတူးနွယ်ချိုနဲ့''

ကွမ်းယာရောင်းသည့်သူက ကွမ်းယာနေရင်း ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့် သည်။ မျက်ခုံးနှစ် ဖက်လည်း အနည်းငယ်စုသွား၏ ။ ပြီး ...ခေါင်းငုံ့ကာ ကွမ်းပြန်ယာလိုက်ရင်း ...

''မကောင်းဘူးနော် ...မကောင်းဘူး''

ညိုမြ မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးသွားသည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက် ၏ ။

''ဒီမှာ ...မကောင်းဘူးဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ''

ထိုလူက ပြန်ကြည့်လာသည်။ ပြီး ...

''ဩော် ...ခင်ဗျားလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကွမ်း စားတာ မကောင်းဘူးလို့၊ ဒီမှာ တွေ့ လား ...ကျွန်တော် တောင် မစားဘူး''

မဆီမဆိုင် သူ့သွားဖြူဖြူများ ကိုစေ့ကာ ထိုလူက ပြလာသေးသည်။ ညိုမြ စိတ်တိုသွားရပြီး ...

''နင် ...ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ငါက ကွမ်းစားမလားဟဲ့၊ ငါ့အဖေအတွက် ဝယ်တာ၊ ယာမှာ သာ ယာစမ်းပါ''

''အဲလိုလား ...ပြီးရောလေ၊ ယာပေးလိုက်မယ်၊ ဒါနဲ့ အဖေ့ဆီ ကလည်း ကွမ်းယာခိုးမစားရဘူးနော်''

ဘာလဲဟ ညိုမြ ပို၍ စိတ်တိုသွားလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ...

''ဟဲ့ ...နင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကွမ်းရောင်းမှာ လား မရောင်းဘူး လား''

ထိုလူက ပြန်ကာရယ်ပြရင်း ...

''ဒီမှာ ရောင်းမလို့ဘဲ ယာနေပြီလေ၊ ဘာလို့ စိတ်တိုနေတာလဲ''

ပြောရင်း ကွမ်းဆက်ယာကာ ညိုမြဆီ ကွမ်းထုပ် လှမ်းပေးလာ သည်။ ကွမ်းယာထုပ်ကို ဆတ်ခနဲယူကာ မြန်မာငွေသုံးရာ လှမ်းပေးလိုက်၏ ။ ဒါတောင် ဒင်းက လျှာရှည်လိုက်သေး၏ ။

''နောက်နေ့တွေ လာမဝယ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်ထဲ ဝင်တာတောင် ကြည့်မကောင်းလို့ပါ''

''ငါ့ဟာငါ ဝင်ဝင်,မဝင်ဝင်၊ ဝယ်ဝယ်,မဝယ်ဝယ် နင့်အပူ တစ်ပြား

သားမှမပါဘူးဟဲ့၊ ဘာကောင်မှန်းကိုမသိဘူး''

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ဒါတောင် စကားသံက ကပ်ပါလာသေး၏ ။

''ခင်ဗျားက ရပ်ကွက်ထဲပြောင်းလာတဲ့ စတိုးဆိုင်နဲ့အိမ်က မဟုတ် လား၊ နောက်နေ့မနက် ကွမ်းထုပ်ကို ကျွန်တော် ပဲ လာပို့ပေးမယ်လို့ ခင်ဗျား အဖေကို ပြောလိုက်လေ၊ အဲဆို ခင်ဗျားလည်း ကွမ်းယာဝယ်စရာ မလိုတော့ ဘူးပေါ့''

အာ ...ဒီကောင်တော့။ ပြန်လှည့်ကာ ကောလိုက်မည် ဟု စိတ်ကူးလိုက်ပြီးမှ ကိုယ်က ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာတာ မကြာသေးသည်မို့ စိတ်ထိန်းပြီး ညိုမြ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါသည် ဒီရပ်ကွက်ထဲရောက်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်နေ့ ထိုဆိုင်မှာ ကွမ်းယာဝင်ဝယ်ရန်လည်း ညိုမြ စိတ်မကူးတော့။

ပြီးပြီ။

*

အခန်း(၃)

ဈေးဝယ်အပြီး ချိန်းထားသော နေရာမှာ ကလျာနွေ့က အသင့်စောင့်နေပါသည်။ ညိုမြကိုတွေ့ တော့ ပြုံးပြရင်း ...

''ဘာတွေ ရခဲ့ ညိုမြ''

ညိုမြက ပြန်ကာရယ်ပြလိုက်ပြီး ...

''ဒီလိုပါပဲပဲ ...ဟိုနည်းနည်း ဒီနည်းနည်း ပေါ့၊ နင် စောင့်နေတာကြာပြီလား''

''မကြာသေးပါဘူး ...ခုနလေးကမှ ရောက်တာ၊ လာလေ ...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်''

''အေး ...အေး''

နှစ် ယောက်သား ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းမှာ ကလျာနွေ့က ...

''ဘယ်လိုလဲ ညိုမြ ...ငါတို့ရပ်ကွက်က နေလို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား''

''ကောင်းပါတယ်၊ ငါ အရင်နေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်နဲ့စာရင်ပေါ့၊ အင်း ...မနေချင်လို့ ပြောင်းလာတယ်ဆိုခါမှ ငါ့မှာ အဲဒီ ရပ်ကွက်ကို ပြန်ပြန်သွားနေရသေးတယ်''

ညိုမြစကားကြောင့် ကလျာနွေ့က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

''ဟင် ...ဘာကိစ္စသွားနေရတာ လဲ၊ သြော် ...သိပြီ အဲဒီ မှာ ကျန် ခဲ့တဲ့ နင့်ဘဲကို သွားသွားတွေ့ တာလား''

ကလျာနွေ့က အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် စ,ကာမေးလာခြင်း ဖြစ်သော်

လည်း ညိုမြက မျက်နှာထားလေးတည်တည်ဖြင့် ...

''ကလျာ ...နင် ပေါက်ကရတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ သွားနေရတာ က မေမေ့ကြောင့်ပေါ့၊ မေမေက အဲဒီ မှာ နေတုန်းက ငွေတိုးချေးတယ်လေ၊ ခု ...ဒီကိုပြောင်းလာတော့ ရစရာရှိတာတွေ ကျန်ခဲ့တာပေ့ါ၊ ငါ့မှာ မိန်း ကလေးတန်မဲ့ မတောင်းချင်ဘဲ သွားသွားတောင်းနေရတယ်''

စကားအဆုံးမှာ ကလျာနွေက ရယ်ရင်း ...

''ဒါဆိုလည်း ရစရာရှိတာတွေ ပြတ်ရင် အန်တီ့ကို ထပ်မချေး ခိုင်းနဲ့ပေ့ါဟာ''

''ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ထပ်တောင်ထုတ်ချေးထားသေးတယ်၊ မေမေပြောတာ ဘာတဲ့ ...အဲကလူတွေ က သူ့ကို အားကိုးနေတာဆိုပဲ၊ မသိရင် သူကပဲ ကယ်တင်ရှင်ကြီးလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့၊ ပြီးတော့ အတိုး မယူတာ ကျနေတာပဲ''

ကလျာနွေက တဟားဟားရယ်တော့သည်။ ပြီးမှ ...

''ညိုမြရယ် ... ကိုယ့်အမေကို အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ သူလည်း အိမ်မှာ နေရင်း အပိုဝင်ငွေလေး ရလို့နေမှာ ပါ''

ညိုမြက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

''မသိတော့ဘူး ကလျာရာ၊ ငါ နင့်လို ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ လုပ်မယ် ပြောတော့လည်း လက်မခံပြန်ဘူး၊ ခြေချုပ်မိအောင် အိမ်မှာ တောင် ဆိုင် ဖွင့်လိုက်သေးတယ်၊ ပြီးရော''

ကလျာနွေကတော့ ထပ်ကာထပ်ကာကို ရယ်နေတော့သည်။ ကိုယ်ပြောသူရယ်နှင့်ပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်လာ၏ ။

ဈေးခြင်းတောင်းကိုယ်စီ ဘေးမှချလိုက်ရင်း စားပွဲထိုးလေး ခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ဟင်းခါး မှာ လိုက်၏ ။ ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း ညိုမြ

အကြည့်က ကောင်တာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

ဘေးမှ ကလျာနွေ့ကို ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

''ကလျာ ...ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ကောင်က ဆိုင်ပိုင်ရှင်လား''

''အင် ...ဟင်''

ကလျာနွေ့က လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်ဟဟ ရယ်သည်။

''ဘယ်ကလာ ...အဲ့ကောင်နာမည် က အိုးဝေတဲ့၊ ငါနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းပါ၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်မဟုတ်ပေမယ့် ဒီကောင့်ကို ဆိုင်တိုင်းက ခေါ်ထားချင်တာဟ''

ညိုမြ နားရှုပ်သွားသည်။

''ဘယ်လို ...ဘယ်လို၊ နင်ပြောတာ ငါသိပ်နားမလည်ဘူး''

''ဒီလိုဟာ ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲတော့မသိဘူး၊ အိုးဝေက လပ်ကီးကောင်းတယ်ဟ၊ နားလည်အောင်ပြောရရင် ခုလို ဆိုင်မှာ သူရှိနေရင် ဆိုင်က ပိုရောင်းကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီး အခက်အခဲတစ်ခုခုကို ဒီကောင် လိုက်ဖြေရှင်းပေးရင် အဆင်ပြေတယ်၊ ဘာမဆိုပေါ့၊ မွေးရာပါ ဇာတာလို့ ပြောရ မလားပဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲက သူ့ကိုနာမည် ပေးထားတာ ရှိတယ်၊ လာဘ်ကောင် တဲ့''

ညိုမြ မျက်နှာမဲ့လိုက်မိသည်။ ကိုယ်နှင့်တော့ ငြိခဲ့သည်ကိုး။ ထို့ ကြောင့် ခပ်ပေ့ါပေ့ါပဲ ပြန်ပြောလိုက်၏ ။

''ငါတော့ မထင်ပါဘူးဟယ်၊ တိုက်ဆိုင်တာ ဖြစ်မှာ ပါ''

ထိုအချိန်တွင် အိုးဝေတစ်ယောက်မှာ လည်း ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေသည်။ ကိုစိုးခိုင်တစ်ယောက် ပြန်မလာသေး၍ ဖြစ်၏ ။ အကျိုးအကြောင်းသိချင်လှပြီ။ ဒီက ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်။ ဟိုဘက် ကလည်း

မဆက်လာသည်ကိုး။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ကိုစိုးခိုင်ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာသော ဆိုက်ကားက ဆိုင်ရှေ့ထိုးရပ်လာသည်။ ထူးခြားသော မြင်ကွင်း မို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှလူတွေ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏ ။ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးကို စိုးစံအုပ်ချုပ်နေသော လူက ဘာကြောင့် ဆိုက်ကားနင်းနေရသနည်းပေ့ါ။

အုပ်ချုပ်ရေး မှူးကိုစိုးခိုင်ကတော့ဖြင့် ဂရုမစိုက်ပါချေ။ ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းကာ ပုဆိုးစဖြင့် နဖူးမှချွေးစများ ကို သုတ်လိုက်ရင်း ...

''အိုးဝေရေ ...အိုးဝေ''

ကိုစိုးခိုင်၏ အသံဟူသော အသိဖြင့် အိုးဝေ ဒရောသော ပါး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ဘာတွေ ဝင်တိုက်မိခဲ့သည်ကိုပင် မသိတော့။

အပြင်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုစိုးခိုင်က ဝမ်းသာသံကြီးဖြင့် ...

''ဟေ့ကောင် အိုးဝေ ...အံ့မောင်မွေးပြီကွ၊ ယောကျ်ားလေး ရှစ်ပေါင်ခွဲတောင်ရှိတယ်''

စကားအဆုံးမှာ အိုးဝေက ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံဖြင့် ...

''ဟာ ...ကိုစိုးခိုင်ကလည်း ကိုအံ့မောင်က မွေးမလားဗျ၊ သူ့မှာ သားအိမ်မှမရှိတာ''

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးပင် ပြန်ကြောင်သွားရသည်။

''အေး ...ဟုတ်သားပဲ၊ ဟာ ...ဒီကောင်တော့၊ မွေးတာတော့ သူ့မိန်းမက မွေးတာပေ့ါကွ၊ မင်းကလည်းတစ်မျိုး''

ထိုအခါမှ အိုးဝေရယ်လိုက်ပြီး ...

''နောက်တာပါဗျာ၊ ကလေးက ကျန်းကျန်းမာမာပဲမလား''

''အားလုံး အိုကေတယ်''

''ကျွန်တော် တို့ ကူညီရကျိုးနပ်တာပေ့ါဗျာ။ ကဲ ...လာ ... ရိုက်လိုက်ပါဦး''

အိုးဝေက လက်ဝါးချင်းရိုက်ရန် လက်မြှောက်လိုက်သည်။ ကိုစိုးခိုင်ယောင်ကာရိုက်ရန် လက်မြှောက်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ရုတ်လိုက်ရင်း ...

''ဟာ ...ဘာလဲကွာ၊ မရိုက်ဘူး၊ ဟော့ကောင် ...ငါ ရုံးမှာ လုပ်စရာရှိသေးလို့ သွားဦးမယ်၊ ဆိုက်ကားကို မင်းပဲ စူပါဆီ ပြန်ပို့လိုက် တော့''

ပြောပြီး ကိုစိုးခိုင်က လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခြေလေးငါးလှမ်း လောက်အရောက်မှာ ပဲ အိုးဝေက ...

''ကိုစိုးခိုင် ...ကိုစိုးခိုင်''

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ကြည့် တာမှ ငါ အုပ်ချုပ်ရေး မှူးဆိုသည့် မျက်နှာပေးနှင့် ဖြစ်၏ ။

''ဘာလဲ ဟော့ကောင် ... ပြော''

အိုးဝေက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

''ဩော် ...ကိုစိုးခိုင်က ဆိုက်ကားနင်းတာ အရမ်းကျွမ်းတော့ တွေးမိလို့ပါ၊ ဒီတစ်ခေါက် အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ထပ်ရွေးလို့ ကိုစိုးခိုင် ပြုတ်သွားရင် ဆိုက်ကားနင်းစားပါလားလို့''

စကားအဆုံးမှာ ကိုစိုးခိုင်မျက်နှာကြီး မဲ့ထွက်သွားပြီး လက်သီး ထောင်ပြ၍ ...

''အိုးဝေ ...မင်းနာတော့မယ်၊ မင်းတော့ကွာ ...လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရှေ့မှာ

မို့လို့ပေါ့ ...မဟုတ်ရင် မင်းမလွယ်ဘူး''

ကြေးဝါးကြိမ်းမောင်းကာ အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ထွက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ အိုးဝေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် မျက်နှာမူလိုက်ပြီး အော် လိုက်၏ ။

''ကဲ ...အားလုံးပဲနားထောင်ပါ၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုအံ့မောင်ကြီးရဲ့ မိန်းမက ယောကျ်ားလေးမွေးပါတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ အားလုံးပဲ ကြိုက်သ ယောက်စားပြီး ကျသလောက် ရှင်းခဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကိုအံ့မောင်အတွက် လက် ခုပ်သံလေး ကြားချင်ပါတယ်''

ပြောရင်း ...အိုးဝေက လက်ခုပ်စ,တီးလိုက်သဖြင့် ဆိုင်ထဲက လူတွေ လည်း လိုက်ကာတီးရတော့သည်။

လက်ခုပ်သံတွေ ရပ်သွားတော့မှ ကလျာနွယ်က အိုးဝေကိုကြည့်ကာ

''ဟဲ့ အိုးဝေ ...နင့်ကိစ္စတွေ ပြီးသွားပြီလား''

အိုးဝေ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။ ညိုမြကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်ခုံးလည်း မြင့်တက်သွား၏ ။ ပြီး ...ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း...

''သြော် ...အေး ...ကလျာ၊ ငါ့ကိစ္စကတော့ ပြီးလုပြီးခင်ပါပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲပြော''

''ဒီမှာ ...ခဏလာထိုင်ဦး''

အိုးဝေက ညိုမြတို့ဝိုင်းမှာ လာဝင်ထိုင်သည်။ ပြီး ...ညိုမြကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကလျာနွေကို ...

''ဘာလဲ ...သူ့ကို ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့လား၊ သူ့နာမည် ငါ သိပြီးသားပါဟာ၊ ညိုမြတဲ့ ...ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့နာမည် အိုးဝေဆို တာလည်း နင်ပြောပြီးရောပေါ့၊ ဒီတော့ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွား ကြပြီနော် ...ဟုတ်တယ်ဟုတ်''

စကားအဆုံးမှာ ညိုမြ အတော် ခံပြင်းသွားသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော ဖြစ်သေး။ ကလျာနွေက မျက်နှာကိုမဲ့ကာ ...

''အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ အိုးဝေ၊ ဘာမှ မိတ်ဆက်မပေးဘူး၊ ခုနက နင်ပြေးထွက်လာတော့ ဒီစားပွဲကို ဝင်တိုက်သွားတယ်၊ အဲဒီ မှာ ပဲ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်မှောက်ပြီး ညိုမြရဲ့ဘောင်းဘီပေါ် အကုန်ကျပြီး ပေပွ ကုန်ပြီ၊ အဲဒါ ...နင် ဘယ်လိုရှင်းပေးမှာ လဲ''

''အယ် ...တကယ်ကြီးလား''

ပြောရင်း ...အိုးဝေက ညိုမြ၏ ပေါင်ကို လှမ်းကြည့်သဖြင့် ညိုမြ မှာ ဒူးနှစ် လုံးကို ဖတ်ခနဲ စေ့ထားလိုက်ရသေးသည်။ အိုးဝေက ညိုမြကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

''ဆောရီးပဲဗျာ ...အားနာလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားဘူး ...သိလား''

ညိုမြက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

''ဘာလဲ ...ငါက နင့်ကိုရပါတယ်လို့ ပြန်ပြောရမှာ လား၊ လုံးဝပဲ ...ဒီကိစ္စကို ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး''

အိုးဝေ ခေါင်းတဖျင်းဖျင်းကုတ်တော့သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာငယ် လေးဖြင့် ...

''အဲဒါဆိုရင်လည်း ...ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြော ဗျာ''

ညိုမြ ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာ ပဲ ဆိုင်ထဲသို့ မျက်မှန်တပ် အမျိုး သားတစ်ဦး ဝရုန်းသုန်းကား ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးတွေ ဖြင့် ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ အိုးဝေထံတွင် အကြည့်က ဆုံးသွားသည်။

ချက်ချင်း ပင် ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်ဖြင့် လျှောက်လာပြီး ...

''အိုးဝေ ...မင်း ငါ့ဆိုက်ကား ခိုးသွားတယ်ဆို၊ အဲဒါ ပြန်ပေး''

အိုးဝေက ...

''အာ ...ကိုစူပါကလဲ၊ မခိုးပါဘူးဗျာ၊ ခဏယူသွားတာပါ''

''ဘာကိစ္စယူသွားတာလဲ၊ ငါ့မှာ အဲဆိုက်ကားလေးနဲ့ လုပ်စား နေရတာကို''

အိုးဝေ စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ကျွတ်စ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ စူပါဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

''ကိုစူပါ ...ခဏ ရှင်းပြမယ်၊ ဒီဘက်ကအမှုတွဲ ကို အရင်ရှင်း လိုက်ဦးမယ်''

ပြောပြီး ညိုမြတို့ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာသည်။

''ကဲ မညိုမြ ...ပြောဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီပေါ်ကို မုန့်ဟင်းခါးတွေ ပြန်သွန်ချမလား၊ ဒါဆိုလည်း အိုးဘဲဥနဲ့ တစ်ပွဲမှာ လိုက်မယ်''

ထိုစကားကြောင့် ညိုမြ ပိုတင်းသွားရ၏ ။ သို့ သော် ...ဘာပြန် လုပ်ရမှန်းမသိ။ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်တာပဲရှိသည်။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်မှ စူပါကလည်း တစ်စခန်း ထလာပြန်၏ ။

''အိုးဝေ ...မင်း ငါ့ကိုရှင်းဦးလေကွာ''

''မညိုမြ ...ခဏ''

ညိုမြကို လက်ကာပြပြီး အိုးဝေက စူပါဘက်သို့ မျက်နှာပြန်မူ လိုက်ပြန်သည်။

''ဒီမှာ ကိုစူပါ ...ကိုအံ့မောင်မိန်းမက ဗေဒင်အရ ကလေးမီးဖွား

ဖို့အတွက် ဆိုက်ကားနဲ့မှ သွားရမယ်ဆိုလို့ ခင်ဗျား ဆိုက်ကားကို လာယူတာ၊ ခုမွေးပြီ''

''မင်းကလည်း ...အဲဆို ငါ့ကိုနှိုးပါတော့လား''

''ဟာ ...ခင်ဗျားကို နှိုးရအောင် ခင်ဗျားက, ကလေးမွေးပေးမယ့် အိုဂျီဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ...ခင်ဗျားက မူးရူးပြီး အိပ်ပျော်နေ တာကိုး၊ ကျွန်တော် မပြောနဲ့ ဆင်အော်၊ မြင်းအော်လို့တောင် နိုးမှာ မဟုတ် ဘူး''

''ဟာ''

''ခု ...ရှင်းပြီမလား''

''ရှင်းပြီကွာ၊ ဒါဆိုလည်း ...ခု ...ဆိုက်ကား ဘယ်မှာ လဲ ပြန်ပေး''

''ဟိုဘက်ဆိုင်ဘေးမှာ ကပ်ထားတယ်''

ထိုအချိန်မှာ ပဲ လူတစ်ယောက်က အိုးဝေတို့ ဝိုင်းနားသို့ ကပ်လာပြီး

''ဒီမှာ ဗျ၊ ဟိုနားကဆိုက်ကားက ဘယ်သူ့ဆိုက်ကားလဲ မသိဘူး''

စူပါက ချက်ချင်း ပဲ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ...

''ကျွန်တော့်ဆိုက်ကားပါ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ''

''ဟိုလေ ဘူတာကြီးကို သွားချင်လို့ပါ၊ အားလားမသိဘူး''

''အားတယ် ...အားတယ် ...လာဗျ''

ညော့်သည်နှင့်အတူ စူပါ ထထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ အိုးဝေက ကလျာနွယ်ကိုကြည့်ကာ ...

''တွေ့ လား ကလျာ ...ကိုစူပါ အခေါက်ကြီးမိသွားပြီ၊ ဈေးနား မှာ သာ ထိုးထားရင် ခေါက်တိုလေးတွေ ပဲ ရမှာ ''

ကလျာနွေ့က မျက်စောင်းထိုးလျက် ...

''သြော် ...နင်ပြောပုံက နင်နဲ့ထိုင်နေလို့ ကိုစူပါ လပ်ကီးကောင်း သွားတာပေါ့ ...အဲလိုလား''

အိုးဝေက ခေါင်းခါရင်းရယ်ကာ ...

''အဲလို မဆိုလိုပါဘူးဟာ၊ ကဲ ...မညိုမြ ခင်ဗျားရဲ့ကိစ္စကို''

ညိုမြက အိုးဝေစကားကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကလျာနွေ့ဘက်သို့ လှည့်ရင်း ...

''ကလျာ ပြန်ရအောင်၊ ငါ တော် တော် စိတ်ရှုပ်နေပြီ၊ ပိုက်ဆံ ရှင်းဖို့ ခေါ်လိုက်တော့''

ပြောရင်း ညိုမြက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

''အေး ...အေး''

ကလျာနွေ့က စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

''မောင်လေး ...အစ်မတို့ ဘယ်လောက်ကျလဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးက နှစ် ပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်နှစ် ခွက်''

စားပွဲထိုးလေးက ...

''ရှင်းပြီးသွားပြီဗျ၊ အစ်မရဲ့အစ်ကိုဆိုလား ဟိုအစ်ကိုကြီးလေ၊ လက်ဖက်ရည်လာသောက်ရင်း ရှင်းသွားတယ်''

''ဟင်''

စားပွဲထိုးလေးညွှန်ပြသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်ပင် ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်သွားသည့် သူ့အစ်ကိုအား ကလျာနွေ့ တွေ့ လိုက်ရ၏ ။

''ညိုမြ ...မပေးနဲ့တော့ ငါ့အစ်ကိုရှင်းသွားပြီတဲ့''

''ပြီးရောလေ၊ ဒါဆိုလည်း သွားရအောင်''

နှစ် ယောက်စလုံး ထရပ်လိုက်ကြသည်။ အိုးဝေက လှမ်းကြည့်ရင်း

''ကလျာ …နင်တို့ ငါနဲ့ထိုင်နေတာ ပိုက်ဆံတောင်မကုန်ဘူး၊ အဟဲ …နောက်မှတွေ့ မယ်နော်၊ ဆီးယူ''

ကလျာနွေက မျက်စောင်းထိုးရင်း …

''ပနာယူနေတယ် ဟုတ်လား၊ အိုးဝေ မသာကောင် …သွားပြီ''

ချစ်စဖွယ်နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ် ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အပြန်လမ်းမှာ ညိုမြစဉ်းစားမိသေးသည်။ အိုးဝေဆိုသော ကောင် သည် တကယ်ပဲ မွေးရာပါလပ်ကီးကောင်းသူလား။ ဒါဆိုလည်း သူများ တွေ အတွက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

ဒီရပ်ကွက်ထဲမှ လူတွေ က အိုးဝေကို လာဘ်ကောင်အ ဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့်တိုင် သူမအတွက်တော့မဟုတ်။

ညိုမြ၏ တစ်ကိုယ်စာအဖို့မှာ တော့ အိုးဝေအတွက် ပေးစရာနာမည် တစ်ခုပဲ ရှိလေသည်။

အဲဒါက ဂြိုဟ်ကောင်။

*